



ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Dariny Ličkovej a JUDr. Kataríny Pramukovej, v právnej veci žalobcu: **JUDr. D.K.**, N.N., správca konkurznej podstaty úpadcu: **N., spol. s r.o.**, K.T., IČO: X., zastúpený Mgr. J.S., advokátka, N.N. proti žalovanému: **Mgr. B.D.**, P.B., správca konkurznej podstaty úpadcu: *N.-Z, a. s. v konkurze*, K.T., IČO: X., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: **Č., a. s.**, M.B., IČO: X. a za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaného: **P., a. s.**, H.Ž., IČO: X., **o odporovateľnosti právnych úkonov a vydanie peňažnej náhrady vo výške 531 102,70 eur (16 000 000 Sk)**, o odvolaní žalovaného a žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2009, č. k. 44 Cbi 75/2002-644, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 16. decembra 2009, č. k. 44 Cbi 75/2002-644 v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom určil, že vloženie majetku úpadcu: N., spol. s r.o., K.T., IČO: X. (ďalej len „N., spol. s r.o.“) pri založení spoločnosti N.-Z, a. s. v konkurze, K.T., IČO: X.(ďalej len N.-Z, a. s.“), zakladateľskou zmluvou z 29. apríla 1999 a rozhodnutím zakladateľa vo forme notárskej zápisnice č. N 133/99, NZ 134/99, ako aj schválenie založenia spoločnosti N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999 je voči konkurzným veriteľom úpadcu N., spol. s r.o. právne neúčinné. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške 489 473,21 eur, vo zvyšku vymáhanej čiastky žalobu zamietol. Ďalším výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi súdny poplatok 448,12 eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 657,45 eur a zároveň žalobcovi uložil zaplatiť na účet súdu prvého stupňa trovy štátu - svedočné vo výške 29,87 eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že Najvyšší súd SR rozhodnutím z 24. marca 2009, č. k. 6 Obo 72/2008-524 zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa zo 14. novembra 2007 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V ďalšom konaní uložil súdu prvého stupňa úplne zistiť skutkový stav a vykonať navrhnuté dôkazy, tieto vyhodnotiť a zaoberať sa predpokladmi vyslovenia neúčinnosti právneho úkonu v zmysle § 15 Zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní (ďalej len „ZKV“) a posúdiť, či vzniklo právo žalobcovi na vrátenie sumy 16 000 000 Sk do konkurznej podstaty N., spol. s r.o.

Ďalej uviedol, že predmetom sporu je určenie, či právny úkon - vloženie majetku úpadcu N., spol. s r.o. pri založení spoločnosti N.-Z, a. s. zakladateľskou zmluvou z 29. apríla 1999 a rozhodnutím zakladateľa vo forme notárskej zápisnice č. N 133/99, NZ 134/99, ako aj schválenie založenia spoločnosti N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999 je voči konkurzným veriteľom úpadcu N., spol. s r.o. právne neúčinné. Teda, či na základe nich došlo k takému zmenšeniu majetku dlžníka, v dôsledku ktorého došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov. S poukazom na § 15 ods. 1 ZKV mal súd preukázané, že žalobca ako správca konkurznej podstaty je na podanie žaloby vecne aktívne legitimovaný. Súd skonštatoval, že žaloba bola podaná včas, keďže ešte neuplynula premlčacia lehota na podanie žaloby. Pasívna vecná legitimácia žalovaného je daná tým, že bol druhou stranou toho právneho úkonu, ktorému žalobca odporuje. Na tejto skutočnosti nič nemení to, že žaloba smeruje proti žalovanému, na ktorého bol vyhlásený konkurz (N.-Z, a. s.). Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného, že nie je daná jeho pasívna legitimácia ako správcu konkurznej podstaty úpadcu N.-Z,

a. s., nakoľko nie je osoba, ktorá mala z napadnutého právneho úkonu prospech v zmysle § 16 ods. 2 ZKV. Podľa § 14 ods. 1 písm. a) ZKV (účinný do 31. júla 2000) vyhlásením konkurzu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty prechádza na správcu. Právne úkony úpadcu týkajúce sa toho majetku sú voči konkurzným veriteľom neúčinné. Úpadca vyhlásením konkurzu nestráca procesnú spôsobilosť. Vyhlásením konkurzu však prechádza oprávnenie nakladať s majetkom patriacim do konkurznej podstaty na správcu. Žalovaný je v tomto konaní žalovaný ako správca konkurznej podstaty a nie ako fyzická osoba.

Súd nárok žalobcu posúdil podľa § 15 ods. 4 písm. c) ZKV. Ďalej z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca Správou o majetku dlžníka (č. l. 70), pohľadávkami k 31. decembra 2000, záväzkami k 31. decembra 2000, súvahou k 31. decembra 1999 preukázal, že právnym úkonom dlžníka boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, ktorí si ich prihlásili v konkurznom konaní, pričom musí ísť o ukrátenie takých pohľadávok, ktoré mali veritelia voči dlžníkovi už v dobe vykonania odporovaného právneho úkonu dlžníkom, ukrátenie sa netýka tých veriteľov, ktorým postavenie veriteľa zaniklo. Záväzky žalobcu predstavovali k 31. decembru 2000 čiastku 17 823 244,88 Sk. Zo súvahy k 31. decembru 1999 vyplýva, že žalobca mal záväzky z obchodného styku vo výške 51 862 000 Sk a finančné prostriedky len vo výške 160 000 Sk. Vložením nepeňažného vkladu v hodnote cca 99 500 000 Sk úpadca N., spol. s r.o. nebol schopný pokračovať vo svojej výrobnej činnosti, pretože nemal žiadne priestory, stroje ani zariadenia. Nemal ani žiadny iný majetok, z ktorého by mu mohli plynúť ďalšie príjmy na uspokojenie veriteľov. V majetku spoločnosti N., spol. s r.o. ostali iba dlhy, nedobytné pohľadávky, zamestnanci, ktorých prepožičiaval na základe dohody žalovanému, ktorý prevzal všetku výrobnú činnosť. Úmysel ukrátiť veriteľov vyplýva i zo skutočnosti, že J.Z. uznal dlh spoločnosti N., spol. s r.o. voči Č., a. s. vo výške 7 454 149,60 Sk a zaviazal sa ho splácať v čase, keď už vyše mesiaca bola ním podpísaná notárska zápisnica a zakladateľská listina o založení N.-Z, a. s. Z obsahu spisu sa javí, že P., a. s., ktorá iniciovala vytvorenie N.-Z, a. s., sledovala uspokojenie svojej pohľadávky. Žalobca dostatočne preukázal, že odporovateľným právnym úkonom došlo k ukráteniu pohľadávok konkurzných veriteľov. Dlžníkov úmysel v tomto prípade nie je potrebné dokazovať, ten sa predpokladá. Zákon umožňuje druhému účastníkovi v konaní namietat', že nemohol pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa. Dôkazné bremeno je v tomto prípade na žalovanom. Z výpovede svedka Ing. J.Z. mal súd preukázané, že spoločnosť N.-Z, a. s. bola založená za tým účelom, aby boli uspokojené pohľadávky

veriteľa P., a. s., pričom sa počítalo, že spoločnosť N., spol. s r.o. bude zlikvidovaná. Žalovaný túto skutočnosť nevyvrátil. Z výpovedí svedkov Ing. J.J. - podpredsedu predstavenstva spoločnosti N.-Z, a. s. a Ing. J.V. - člena predstavenstva vyplýva, že nemali vedomosť o problémoch spoločnosti N., spol. s r.o., ani že by sa založením spoločnosti N.-Z, a.s. sledovalo ukrátiť veriteľov N., spol. s r.o., nepamätali si na žiadne úkony, ktoré vykonávali, preto nie je možné hovoriť o konaní členov s náležitou starostlivosťou. Súd skonštatoval, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno. Nakoľko žalobca právnomu úkonu dlžníka odporoval úspešne, súd sa zaoberal aj otázkou vydania prospechu z úkonu neúčinného voči konkurzným veriteľom podľa § 16 ods. 4 ZKV, t. j. všetko, o čo sa odporovateľným právnym úkonom dlžníkov majetok ukrátil, sa musí vrátiť do podstaty a ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Je nesporné, že celý hnutelný i nehnuteľný majetok bol predaný za 16. mil. Sk na základe opatrenia konkurzného súdu, sp. zn. 9K 45/00 z 23. novembra 2001 a nie je ho už možné vrátiť do konkurznej podstaty žalobcu. Keďže to nie je možné, je potrebné vrátiť finančnú náhradu, ale iba tú, o ktorú boli konkurzní veritelia ukrátení. Pri určení tejto výšky súd vychádzal zo znaleckých posudkov na nehnuteľnosti Ing. J.Š. vo výške 72 344 740 Sk, spoločnosť K., s. r. o. vo výške 98 170 000 Sk, teda v priemere vo výške 85 257 370 Sk a hnutelného majetku podľa znaleckého posudku Ing. J.S. vo výške 15 391 000 Sk, Ing. J.M. vo výške 13 186 000, teda v priemere v hodnote 99 545 870 Sk. Na základné imanie spoločnosti bola započítaná z majetku čiastka 84 800 000 Sk, teda rozdiel zostáva vo výške 14 745 870 Sk. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že pohľadávku žalobcu v žalovanej sume v prípade úspechu nie je možné uspokojiť s poukazom na § 32 a 31 ods. 2 ZKV, ako aj tvrdenie, že žalobca pohľadávku neprihlásil konkurznou prihláškou podľa § 20 ZKV, ani nevyužil právo na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty podľa § 19 ods. 2 ZKV, súd uviedol, že neúčinnosť právneho úkonu, ktorému žalobca úspešne odporoval, nastáva až právoplatnosťou tohto rozhodnutia, preto si žalobca túto pohľadávku nemohol prihlásiť podľa § 20 ZKV. Taktiež neprichádza do úvahy ani podanie vylučovacej žaloby podľa § 19 ZKV, nakoľko žalobca v čase podania žaloby už nebol vlastníkom hnutelných a nehnuteľných vecí a nemohol by vlastníctvo k veci osvedčiť. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade nejde o pohľadávku proti podstate, nakoľko žalovaný by mal žalobcovi do konkurznej podstaty vrátiť celý majetok, ktorým boli ukrátení veritelia žalobcu. Toto vrátenie by sa malo uskutočniť mimo rozvrhového uznesenia. Žalobcovi sa musí vrátiť peňažná náhrada. Tieto vrátené prostriedky sa použijú na uspokojenie pohľadávok veriteľov žalobcu, pretože na úspešné odporovateľné úkony sa hľadí, akoby sa neboli stali.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Trovy konania pozostávajú zo súdnych poplatkov, svedočného a trov právneho zastúpenia. Súd pri stanovení základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal zo skutočnosti, že predmetné konanie je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku. Preto aj z hľadiska určenia výšky tarifnej odmeny advokáta treba vychádzať z rovnakého princípu, takže žalobcovi patrí náhrada trov právneho zastúpenia ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci.

Proti napadnutému rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný. Uviedol, že odvolaním napadá 1. a 2. výrok napadnutého rozsudku z dôvodu, že žalovanému sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaný poukázal na svoje prechádzajúce podania a vyjadrenia. Poukázal na skutočnosť, že žalovaný ako správca konkurznej podstaty nebol účastný napadnutého právneho úkonu, nemá bližšie poznatky o okolnostiach, za akých bol napadnutý úkon vykonaný. Preto uvedenú skutočnosť môže preukazovať okrem listinných dôkazov jedine výsluchom svedka - štatutárneho zástupcu spoločnosti. Preto žalovaný v konaní trval na výsluchu svedka Ing. M.T., ktorý bol v tom čase predsedom predstavenstva a zároveň aj riaditeľom spoločnosti N.-Z, a. s. Súd rozhodol bez vykonania tohto dôkazu, čím žalovanému odňal možnosť konať pred súdom.

Súd v bode 1. výroku rozsudku rozhodol o neplatnosti zakladateľskej zmluvy z 29. apríla 1999. Podľa žalovaného neexistuje žiadna zakladateľská zmluva z 29. apríla 1999. Túto formuláciu súd prevzal z návrhu žalobcu na rozšírenie žaloby z 29. septembra 2007. Ďalej žalovaný uviedol, že trvá na svojom predchádzajúcom stanovisku, že napadnutý úkon je jednostranným právnym úkonom dlžníka ako jediného zakladateľa spoločnosti N.-Z, a. s. Žalovaný má za to, že súd v rozpore s ust. § 100 neprihliadol na námietku premlčania, ktorú žalovaný vzniesol proti rozšíreniu petitu žaloby o ďalšie dva samostatné úkony. Žalobca síce žalobu podal v rámci premlčacej lehoty, avšak žalobou napadol len jeden samostatný právny úkon, a to zakladateľskú listinu spoločnosti spísanú formou notárskej zápisnice

č. N 133/99, NZ 134/99 z 29. apríla 1999. Žalobca až návrhom z 19. septembra 2007, teda viac ako tri roky po uplynutí premlčacej lehoty, rozšíril žalobu o určenie neúčinnosti ďalších dvoch právnych úkonov, a to o určenie neúčinnosti neexistujúcej zakladateľskej zmluvy z 29. apríla 1999 a o schválenie založenia N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999. Pritom aj znenie tejto formulácie súd v rozpore s predmetnou zápisnicou a v rozpore s ust. § 172 ods. 2 a 171 Obchodného zákonníka prevzal z návrhu žalobcu z 19. septembra 1999. Správna formulácia názvu tejto listiny je podľa textu v notárskej zápisnici „prehlásenie o založení“ a podľa Obchodného zákonníka je tento právny úkon „rozhodnutím o založení“. Súd taktiež z návrhu žalobcu prevzal vo výroku formuláciu „rozhodnutie zakladateľa“ vo forme Notárskej zápisnice N 133/99, NZ 134/99, hoci sa v skutočnosti jedná o rozhodnutie zakladateľa. Táto zakladateľská listina spísaná formou uvedených notárskych zápisníc je v zmysle ust. Obchodného zákonníka len podkladom a návrhom pre zakladateľa na rozhodnutie o založení spoločnosti. Žalovaný opakovane vzniesol námietku premlčania voči žalovanému nároku. Podľa jeho názoru ide o dva samostatné právne úkony (zakladateľská listina spoločnosti spísaná formou notárske zápisnice N 133/99, NZ 134/99 z 29. apríla 1999 a rozhodnutie o založení spoločnosti spísané notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999), pri ktorých aj samostatne začínajú plynúť premlčacie doby na určenie ich neúčinnosti. S poukazom na zrejme chyby v označení všetkých troch napádaných právnych úkonov považuje žalovaný bod 1. výroku napadnutého rozsudku za zmätočný a nepreskúmateľný. Pokiaľ odvolací súd z dôvodu vznesenej námietky premlčania neprizná žalobcovi právo domáhať sa neúčinnosti právneho úkonu rozhodnutia o založení N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999, nemôže zostať v platnosti ani 2. výrok rozsudku o povinnosti žalovaného plniť. Na uloženie povinnosti žalovaného plniť nepostačuje určenie neúčinnosti zakladateľskej listiny spoločnosti spísanej formou notárskej zápisnice N 133/99, NZ 134/99, spísanej pred založením spoločnosti. Uviedol, že súd prvého stupňa v rozsudku konštatoval, že došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov a tento záver má preukázaný na základe Správy o stave majetku žalobcu, stavom pohľadávok žalobcu k 31. decembra 2000, stavom záväzkov žalobcu k 31. decembra 2000 a súvahou žalobcu k 31. decembra 2000, pričom súd konštatoval, že musí ísť o ukrátenie tých pohľadávok, ktoré boli vymáhateľné v čase napadnutého právneho úkonu. Podľa žalovaného predloženie uvedených dokladov nemá žiadnu výpovednú hodnotu, pretože k napadnutému právnomu úkonu došlo 29. apríla 1999, teda doklady sú viac ako jeden a pol roka neaktuálne. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, pretože v zmysle § 15 ods. 4 písm. c) ZKV nepreukázal existenciu vymáhateľných pohľadávok veriteľov v čase

vykonania napadnutého právneho úkonu a neexistenciu dostatočného krytia týchto pohľadávok iným majetkom úpadcu. Ďalej poukázal na skutočnosť, že pokiaľ by aj žalobca preukázal existenciu pohľadávok konkurzných veriteľov v čase napadnutého právneho úkonu, všetok nehnuteľný majetok N. spol. s r.o. podliehal v čase vykonania napadnutého právneho úkonu záložnému právu veriteľa P., a. s., Žilina. Z toho vyplýva, že ak nedošlo aj k napadnutému právnemu úkonu, záložný veriteľ P., a. s. by sa stal oddeleným veriteľom s pohľadávkou asi 84 mil. Sk pred ostatnými veriteľmi úpadcu N. spol. s r.o., z ktorých ani jeden nemá postavenie oddeleného veriteľa, preto nijakým spôsobom nemohlo dôjsť k ukráteniu ostatných veriteľov. Žalovaný má za to, že ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, platného a účinného pre predmetné konanie, neumožňujú podať žalobu o odporovateľnosť právneho úkonu na úkor inej podstaty. Pokiaľ by aj žaloba bola úspešná ust. § 32 ods. 1 písm. b) ZKV s poukazom na ust. § 31 ods. 2 ZKV, neumožňuje uspokojovanie akejkoľvek inej pohľadávky vzniknutej po vyhlásení konkurzu, teda žalovaný ako správca konkurznej podstaty nemá žiadny právny dôvod pri úspechu v danom konaní uspokojiť žalobcu. Žalobca teda neosvedčil naliehavý právny záujem v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. Žalovaný považuje taktiež za nesprávny postup súdu pri určení výšky peňažnej náhrady. Súd pri výpočte tejto náhrady vychádzal zo znaleckých posudkov, pričom vychádzal z priemernej ceny, od ktorej odpočítal sumu 84 800 000 Sk, za ktorú boli odpredané akcie N.-Z, a. s. Žalovaný má za to, že predmetné znalecké posudky nie sú založené v spise ako dôkaz (okrem posudku Ing. S.). Ide o dôkazy, s obsahom ktorých nebol ani súd ani žalovaný oboznámený. Pritom už len skutočnosť, že rozdiel v cene nehnuteľností podľa týchto posudkov je 26 mil. Sk. Oproti tomu súd nebral do úvahy pri výpočte plnenia objektívny znalecký posudok č. 100/2000/1 zo 6. marca 2001, vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline. V tomto posudku boli nehnuteľnosti ohodnotené na celkovú sumu 70 323 040 Sk a hnutel'ny majetok na sumu 5 825 714 Sk, čo spolu predstavuje 76 148 754 Sk. Predajom akcií v sume 84 800 000 Sk spoločnosť N. spol. s r.o. získala prospech nad rámec hodnoty prevedeného majetku v sume 8 651 246 Sk, teda súd by nezistil žiadny rozdiel hodnoty na úkor veriteľov žalobcu a ich ukrátenie. Paradoxná je pritom skutočnosť, že žalovaný, ako aj žalobca sa zhodli, že hodnota majetkového vkladu do základného imania a teda aj znalecké posudky (okrem posudku USI Žilina) boli nadhodnotené tak, aby sa ich hodnota kryla s výškou pohľadávky P., a. s., zabezpečenej záložným právom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne, prípadne aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Proti napadnutému rozsudku v časti výroku o trovách konania podal odvolanie žalobca. Uviedol, že trovy právneho zastúpenia si uplatnil vo výške 11 306,67 eur, pričom pri výpočte vychádzal z dvoch samostatných nárokov, a to rozhodnutie o neúčinnosti právneho úkonu a výrok o zaplatení peňažnej náhrady. Pri stanovení nároku vychádzal z hodnoty sporu, zo žalovanej čiastky. Súd pri určovaní sadzby tarifnej odmeny vychádzal zo skutočnosti, že konanie o odporovateľnosť právnych úkonov je z hľadiska určenia výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku. S týmto názorom súdu sa žalobca nestotožnil a uviedol, že trovy právneho zastúpenia upravuje odlišný právny predpis, a to Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002, s účinnosťou od 1. januára 2005 Vyhláška Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. V zmysle § 13 ods. 6 (§ 11 ods. 1) až v prípade, ak nemožno hodnotu veci alebo práva vyjadriť v peniazoch alebo ak ju zistiť len s nepomernými ťažkosťami, základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je 1/10 (1/13) výpočtového základu. V danom prípade ide o vydanie konkrétnej sumy, teda hodnota tejto časti výroku je daná priamo. Zároveň poukázal na § 13 ods. 7 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 163/2002, z ktorého vyplýva, že aj vo veciach určenia platnosti alebo neplatnosti právnych, vo veciach určenia, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je ich predmetom vec, právo alebo plnenie oceníť peniazmi, patrí základná sadzby tarifnej odmeny určená z hodnoty tejto veci, práva alebo výšky tohto plnenia. Navrhol, aby odvolací súd výrok o povinnosti náhrady trov konania v napadnutom rozsudku zrušil a rozhodol v súlade so žalobcom uplatnenou výškou.

Vedľajší účastník na strane žalobcu spoločnosť Č., a. s. vo vyjadrení k odvolaniam uviedla, že dôvody, ktoré žalovaný uvádza v odvolaní, prezentoval i počas konania a tieto dôvody posúdil súd prvého stupňa. Má za to, že všetky žalovaným uvedené skutočnosti boli právne i fakticky v konaní vyvrátené, napadnutý rozsudok je správny. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného a odvolanie žalobcu podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolania nie sú dôvodné.

Žalovaný svoje odvolanie odôvodnil ustanovením § 205 ods. 2 písm. a), c), d), f) O. s. p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K vadám konania podľa § 221 O. s. p. uviedol, že účastníkovi konania sa postupom súdu prvého stupňa odňala možnosť konať pred súdom a súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Odvolací súd je toho názoru, že odvolacie dôvody nie sú dané.

Odvolací súd nezistil, že by došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. a má za to, že nebolo porušené právo účastníka na spravodlivý súdny proces. Súd prvého stupňa úplne a správne zistil skutkový stav veci, vykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil.

Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou domáhal určenia, že vloženie majetku úpadcu pri založení spoločnosti N.-Z, a. s. zakladateľskou zmluvou z 29. apríla 1999 a rozhodnutím zakladateľa vo forme notárskej zápisnice č. N 133/99, Nz 134/99, ako aj schválenie založenia akciovej spoločnosti N.-Z, a. s. notárskou zápisnicou N 134/99, Nz 135/99 z 29. apríla 1999 je voči veriteľom úpadcu právne neúčinné. Tiež sa domáhal vrátenia do konkurznej podstaty sumy 16 000 000 Sk.

Podľa § 15 ods. 1 ZKV konkurzný veriteľ alebo správca sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 6, ak ukracujú uspokojenie vymáhateľnej pohľadávky konkurzného veriteľa, sú voči konkurznému veriteľovi právne neúčinné. Toto právo má konkurzný veriteľ alebo správca aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený.

Podľa § 15 ods. 2 ZKV odporovať možno právnomu úkonu, ktorý dlžník urobil v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu v úmysle ukrátiť svojho konkurzného veriteľa, ak tento úmysel musel byť druhej strane známy.

Podľa § 15 ods. 4 ZKV odporovať možno tiež právnomu úkonu, ktorým bol konkurzný veriteľ dlžníka ukrátený a ku ktorému došlo v posledných troch rokoch pred začatím konkurzu medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou, a a) členom jeho štatutárneho orgánu, jeho prokuristom, likvidátorom alebo spoločníkom, b) osobou blízkou osobe uvedenej v písmene a/, c) právnickou osobou, v ktorej má dlžník alebo osoba uvedená v písmenách a/ a b/ majetkovú účasť 10% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon, d) právnickou osobou, v ktorej je osoba uvedená v písmenách a/ a b/ štatutárnym orgánom alebo členom štatutárneho orgánu, prokuristom, alebo likvidátorom, e) právnickou osobou, v ktorej má osoba uvedená v písmene d/ majetkovú účasť aspoň 34% v čase, keď sa uskutočňuje tento právny úkon; alebo ktorý dlžník urobil v uvedenom čase v prospech tejto osoby; to však neplatí, ak druhá strana preukáže, že nemohla ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka ukrátiť konkurzného veriteľa.

Odporovateľnosť právnych úkonov je osobitným inštitútom, ktorý slúži na ochranu veriteľov. Negatívne právne dôsledky sa prejavujú v tom, že konkrétny právny úkon dlžníka spôsobí ukrátenie uspokojenia pohľadávok veriteľov. K tomu dôjde, keď sa právnym úkonom dlžníka zmenší jeho majetok. Právnym dôsledkom odporovateľnosti je neúčinnosť právneho úkonu. Z vyššie uvedených ustanovení vyplýva, že odporovať je možné len právnomu úkonu dlžníka. Dlžník vždy musí byť jednou stranou právneho úkonu alebo len jeho jedinou stranou ak ide o jednostranný právny úkon. Právny úkon musí byť platný. Treťou podmienkou odporovateľnosti je, že právnym úkonom dlžníka musí dôjsť k ukráteniu uspokojenia pohľadávky veriteľa. Žalobca musí v konaní preukázať, že právnym úkonom dlžníka bola ukrátená pohľadávka veriteľa, ktorý si v konkurznom konaní prihlásili svoju pohľadávku.

Odporovaný môže byť aj úkon, keď dlžník v úmysle uspokojenia veriteľovej vymáhateľnej pohľadávky použije časť svojho majetku ako vklad pri založení obchodnej spoločnosti.

Súd prvého stupňa dospel v danom prípade k správneému záveru, že vloženie majetku úpadcu N., spol. s r. o. pri založení spoločnosti N.-Z, a. s. zakladateľskou zmluvou z 29. apríla 1999 a rozhodnutím zakladateľa vo forme notárskej zápisnice č. N 133/99, č. Nz 134/99, ako aj schválenie založenia spoločnosti N.-Z, a.s. Notárskou zápisnicou č. N 134/99, č. Nz 135/99 z 29. apríla 1999 je odporovateľným právnym úkonom, nakoľko spoločnosť N. spol. s r. o. sa stala 100% vlastníkom akcií spoločnosti N.-Z, a. s.

Žalovaný v podanom odvolaní opakovane vzniesol námietku premlčania. Odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka premlčania nie je dôvodná. Je potrebné uviesť, že v danom prípade boli splnené obe lehoty na podanie odporovacej žaloby. Jednak lehotu vyplývajúcu z ust. § 15 ods. 2 ZKV, ktorá je hmotnoprávnou podmienkou úspešnosti takejto žaloby. Plynutie tejto lehoty sa počíta spätne od vyhlásenia konkurzu. Konkurz na majetok dlžníka N., spol. s r. o. bol vyhlásený uznesením Krajského súdu v Bratislave z 10. mája 2001, právoplatným 11. júna 2001, č. k. 7K 295/99-57. Predmetný úkon - založenie spoločnosti N.-Z, a. s. bol spísaný vo forme notárskej zápisnice 29. apríla 1999, teda v posledných troch rokoch pred vyhlásením konkurzu.

Rovnako je zachovaná aj druhá lehota. Ide o všeobecnú trojročnú premlčaciu lehotu, ktorá vyplýva z § 101 Občianskeho zákonníka. Žaloba bola doručená na súd prvého stupňa 12. júla 2002, teda v lehote troch rokov od vyhlásenia konkurzu.

Pôvodnou žalobou sa žalobca domáhal, aby súd určil, že právny úkon spoločnosti N., spol. s r. o., urobený vo forme notárskej zápisnice č. N 133/99, NZ 134/99 z 29. apríla 1999 o založení spoločnosti N.-Z, a. s. je voči konkurzným veriteľom spoločnosti N. spol. s r. o. právne neúčinný. Žalobca na pojednávaní konanom 19. septembra 2007 navrhol, aby súd pripustil zmenu, resp. doplnenie petitu žaloby so znením, aby súd určil, že vložením majetku úpadcu N., spol. s r. o. pri založení N.-Z, a. s. zakladateľskou zmluvou z 29. apríla 1999 a rozhodnutím zakladateľa vo forme Notárskej zápisnice č. N 133/99, Nz 134/99, ako aj schválenie založenia akciovej spoločnosti N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, Nz 135/99 z 29. apríla 1999 je voči veriteľom N., spol. s r. o. právne neúčinné. Tvrdenie žalovaného, že právny úkon - schválenie založenia N.-Z, a. s. notárskou zápisnicou N 134/99, NZ 135/99 z 29. apríla 1999, ktoré je v zmysle Obchodného zákonníka najpodstatnejšie konštitívne rozhodnutie o založení akciovej spoločnosti, je premlčaný, nie je dôvodné. Rovnako nie je dôvodné tvrdenie žalovaného, že zakladateľská

listina spísaná formou notárskej zápisnice N 133/99, NZ 134/99 je podľa ustanovení Obchodného zákonníka len podkladom a návrhom pre zakladateľa na rozhodnutie zakladateľa o založení akciovej spoločnosti. Z ust. § 57 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že aby spoločnosť založil jediný zakladateľ, nahrádza spoločenskú zmluvu zakladateľská listina vyhotovená vo forme notárskej zápisnice, ak zákon neustanovuje inak. Musí obsahovať rovnaké podstatné časti ako spoločenská zmluva. Z tohto ust. je zrejmé, že spoločnosť bola v danom prípade založená Notárskou zápisnicou z 29. apríla 1999 N 133/99, Nz 134/99. Táto notárska zápisnica obsahuje aj rozhodnutie zakladateľa o založení akciovej spoločnosti. Tiež je potrebné uviesť, že do spoločnosti N.-Z, a. s. bol vložený nepeňažný vklad vo forme hnutel'ného a nehnuteľného majetku, ktorý je uvedený v notárskej zápisnici z 29. apríla 1999 N 133/99, Nz 134/99 a vloženie tohto majetku do tejto spoločnosti boli konkurzní veritelia N., spol. s r. o. ukrátení. Žalobca doplnením petitu spresnil žalovaný nárok tým, že konkretizoval právny úkon - schválenie založenia N.-Z, a. s. Notárskou zápisnicou N 134/99, Nz 135/99 z 29. apríla 1999. Už pôvodný navrhovaný výrok rozsudku bol dostatočný na vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu založenia spoločnosti N.-Z, a. s. Nepresné označenie dotknutých právnych úkonov nespôsobuje nepreskúmateľnosť a zmätočnosť výroku napadnutého rozsudku, tak ako to tvrdí žalovaný, nakoľko z petitu je zrejmé, že sa odporuje právnomu úkonu - vloženiu majetku úpadcu N., spol. s r. o. pri založení spoločnosti N.-Z, a. s. a tieto úkony boli spísané formou notárskych zápisníc, ktoré sú v petite riadne označené.

Z predloženého dôkazu Notárskej zápisnice N 133/99, NZ 134/99, napísanej 29. apríla 1999, vyplýva, že touto zápisnicou jediný spoločník spoločnosti N. spol. s r. o. Ing. J.Z. založil akciovú spoločnosť bez výzvy na upisovanie akcií s obchodným menom N., a. s. so základným imaním spoločnosti 84 800 000 Sk. Zakladateľ vložil do novozaloženej spoločnosti nehnuteľný a hnutel'ný majetok, podrobne uvedený v tejto zápisnici. Hodnota tohto majetku je stanovená viacerými posudkami, v priemere možno povedať, že ide o sumu cca 99 500 000 Sk, tak ako to uviedol súd prvého stupňa. Tento úkon úpadcu N., spol. s r. o. v predmetnom konaní nie je sporný. Sporným zostáva skutočnosť, či týmto úkonom došlo k ukráteniu vymáhateľných pohľadávok konkurzných veriteľov, či ide o odporovateľný právny úkon.

Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že právnym úkonom dlžníka spoločnosti N., spol. s r. o. boli ukrátené vymáhateľné pohľadávky veriteľov, ktorí si ich v konkurznom konaní prihlásili. Zo súvahy k 31. decembru 1999 vyplýva, že žalobca mal záväzky z obchodného styku vo výške 51 862 000 Sk. Z tejto súvahy taktiež vyplýva, že spoločnosť bola v neuhradenej strate z minulých rokov vo výške 64 673 000 Sk, pričom hospodársky výsledok bežného účtovného obdobia bol vzhľadom na záväzky spoločnosti iba v sume 27 047 000 Sk. Z výkazu ziskov a strát k 31. decembru 1999 vyplýva, že prevádzkový hospodársky výsledok spoločnosti N., spol. s r. o. bol v mínuse 10 978 000 Sk. V tomto výkaze je uvedený aj príjem z predaných cenných papierov a vkladov vo výške 84 800 000 Sk, čo je pravdepodobne príjem z predaja akcií spoločnosti N.-Z, a. s. Aj keď správa o stave majetku dlžníka z 9. apríla 2001, v prílohe ktorej sú uvedené záväzky N., spol. s r. o. k 31. decembru 2000, neobsahuje presný stav záväzkov k založeniu spoločnosti N.-Z, a. s., t. j. k 29. aprílu 1999, ale odzrkadľuje finančnú situáciu spoločnosti N., spol. s r. o. Finančná situácia spoločnosti N., spol. s r. o. sa od 29. apríla 1999 nezmenila, pretože spoločnosť už nevlastnila žiadny hnutel'ny ani nehnuteľný majetok a nevykonávala žiadnu činnosť, takže nevykonávala zisk, a preto nemohla vymáhateľné pohľadávky veriteľov po tomto dátume uspokojiť. Z tejto súvahy vyplývajú záväzky N., spol. s r. o. vo výške 17 823 244,88 Sk a záväzky voči neobchodným partnerom 33 571 643,70 Sk. Z vykonaného dokazovania a hlavne z výpovedí svedkov vyplýva, že vložením nepeňažného vkladu spoločnosti N., spol. s r. o. do spoločnosti N.-Z, a. s., spoločnosť N., spol. s r. o. nebola schopná svojej výrobnéj činnosti, pretože nemala výrobné haly, stroje ani zariadenia. Nemala ani žiadny iný majetok, z ktorého by plynuli príjmy na uspokojenie spoločnosti. V majetku spoločnosti N., spol. s r. o. ostali iba dlhy a nedobytné pohľadávky a zamestnanci, ktorí boli generálnou zmluvou pridelení na výkon práce inému zamestnávateľovi. Tento stav trval do konca roka 1999 a od roku 2000 sa už títo zamestnanci stali kmeňovými zamestnancami N.-Z, a. s. Súd prvého stupňa správne poznamenal, že z výpovede svedka Ing. J.Z. vyplýva, že spoločnosť N.-Z, a. s. bola založená za tým účelom, aby boli uspokojené pohľadávky veriteľa P., a. s. Najprv bol vložený nepeňažný vklad (nehnuteľný majetok) do N.-Z, a. s. a potom boli predané zásoby. V ďalšej fáze mali ísť pracovníci, čo sa neuskutočnilo. Svedok ďalej uviedol, že po prevedení majetku na akciovú spoločnosť, spoločnosti N. spol. s r. o. zostali len dlžoby a postupne mala byť ukončená jej činnosť.

Tvrdenie odvolateľa, že všetok nehnuteľný majetok N., spol. s r. o. v čase vykonania napadnutého právneho úkonu podliehal záložnému právu veriteľa P., a. s. a keby aj nedošlo k právnemu úkonu, záložný veriteľ P., a. s. by sa stal oddeleným veriteľom s pohľadávkou oddeleného veriteľa cca 84 000 000 Sk pred ostatnými veriteľmi úpadcu N., spol. s r. o., nie je rozhodujúce. Spoločnosť N., spol. s r. o. by mohla pokračovať vo výrobe a následne postupne uspokojiť svojho záložného veriteľa. Aj keď spoločnosť bola v zlej ekonomickej situácii, nemožno povedať, že by sa vzápätí dostala do konkurzu. Vložením peňažného a nepeňažného vkladu do spoločnosti N.-Z, a. s. sa spoločnosť N., spol. s r. o. stala jej jediným akcionárom. Následne spoločnosť N., spol. s r. o. predala tieto akcie spoločnosti L. za cenu 84 000 000 Sk. Spoločnosť N., spol. s r. o. tieto peniaze použila na úhradu úverov voči záložnému veriteľovi P., a. s. Z výpovede svedka Ing. J.Z. vyplýva, že hnuťný majetok a DKP bol predaný za 15 000 000 Sk, za tento predaj však N.-Z, a. s. nezaplatila, na podanie žaloby údajne nemal peniaze. Z uvedeného vyplýva, že predajom majetku spoločnosti N., spol. s r. o. bola uspokojená iba pohľadávka záložného veriteľa P., a. s., čím boli ukrátené pohľadávky ostatných veriteľov.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že úmysel ukrátiť veriteľov vyplýva i zo skutočnosti, že notárskou zápisnicou N 177/99, Nz 178/99 zo 4. júna 1999 Ing. J.Z. uznal dlh voči spoločnosti Č., a. s., zahraničná pobočka v SR. Tento dlh bol uznaný asi mesiac potom, ako bola založená spoločnosť N.-Z, a. s., resp. kedy už spoločnosť N., spol. s r. o. nevlastnila žiaden majetok a nevytvárala žiadny zisk.

Žalovaný ďalej namietal, že on ako správca konkurznej podstaty nebol účastníkom napadnutého právneho úkonu a nemá bližšie poznatky o okolnostiach, za akých bol právny úkon vykonaný, a preto trval na výsluchu svedka, v tom čase predsedu predstavenstva spoločnosti N.-Z, a. s. Ing. M.T. na preukázanie skutočnosti, že nemohol ani pri náležitej starostlivosti poznať úmysel dlžníka N., spol. s r. o. ukrátiť konkurzného veriteľa. Súd prvého stupňa tento dôkaz nevykonal. Odvolací súd dospel k záveru, že táto námietka žalovaného nie je dôvodná a vykonanie výsluchu Ing. M.T. by neovplyvnilo výsledok tohto konania. Súd prvého stupňa predmetný nárok posúdil podľa ust. § 15 ods. 4 písm. c) ZKV. Z tohto ustanovenia vyplýva, že pri odporovaní právneho úkonu dlžníka, ktorý je právnickou osobou, sa nevyžaduje úmysel dlžníka ukrátiť svojich veriteľov. Preukazovanie skutočnosti, že úpadcu N.-Z, a. s. ani pri náležitej starostlivosti nemohol poznať úmysel dlžníka N., spol. s r. o. je nadbytočné a nemá žiadny vplyv

na konečné rozhodnutie vo veci samej. Podľa odvolacieho súdu z vykonaných dôkazov súd dostatočne zistil skutkový stav, stanoviská účastníkov sú dostatočne ujasnené a vykonanie ďalších dôkazov by spôsobilo zbytočné predlžovanie doby konania v tejto veci a oboch konkurzov, ktoré s predmetnou vecou súvisia. Odvolací súd je toho názoru, že postupom súdu prvého stupňa nebola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom.

Podľa § 16 ods. 4 ZKV právny úkon, ktorému konkurzný veriteľ s úspechom odporoval, je voči konkurzným veriteľom právne neúčinný; všetko, o čo sa odporovateľným právnym úkonom dlžníkov majetok ukrátil, sa musí vrátiť do podstaty, a ak to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

Súd prvého stupňa správne rozhodol, keď žalovaného 2/ výrokom napadnutého rozsudku zaviazal zaplatiť žalobcovi peňažnú náhradu vo výške 489 473,21 eur. Súd postupoval v súlade s citovaným ust. § 16 ods. 4 ZKV, nakoľko nie je možné, aby sa do podstaty vrátil dlžníkov majetok, ktorým boli ukraťaní jeho veritelia. Tento majetok bol predaný za 16 mil. Sk na základe opatrenia konkurzného súdu z 23. novembra 2001, sp. zn. 9K 45/00 a nie je možné ho vrátiť do konkurznej podstaty žalobcu. Žalobcovi predajom tohto majetku vznikol nárok na peňažnú náhradu. Námietka žalovaného, že súd nevzal do úvahy pri výpočte výšky plnenia znalecký posudok č. 100/2000/1 zo 6. marca 2001, vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, v ktorom boli nehnuteľnosti ohodnotené na sumu 70 313 040 Sk a hnutel'ný majetok na sumu 5 825 714 Sk, nie je dôvodná. Vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné. Z ust. § 16 ods.4 ZKV vyplýva, že všetko, o čo sa odporovateľným právnym úkonom dlžníkov majetok ukrátil, sa musí vrátiť do podstaty, t. z. že v prípade, že by predmetný hnutel'ný a nehnuteľný majetok, ktorý bol odporovateľným právnym úkonom vložený do spoločnosti N.-Z, a. s. nebol žalovaným predaný, mal by byť v zmysle tohto ustanovenia vrátený do konkurznej podstaty úpadcu N., spol. s r. o. V prípade, že nie je možné majetok vrátiť, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Tak ako to tvrdí žalovaný a vychádza z posudku ÚSI Žilinskej univerzity v Žiline, vložený majetok bol ohodnotený na sumu 76 148 754 Sk, ale žalovaný dotknutý majetok predal za sumu niekoľkonásobne nižšiu, za sumu 16 000 000 Sk. Žalobca mal v danom prípade nárok na vrátenie do konkurznej podstaty - majetok ohodnotený v zmysle posudku na sumu 76 148 754 Sk a nie je podstatné, za akú cenu bol majetok predaný v konkurznom konaní žalovaným, rozhodujúca je výška peňažnej náhrady, ktorá sa rovná tomu, o čo sa majetok úpadcu spoločnosti N., spol. s r. o. znížil.

Z uvedeného je zrejmé, že nárok žalobcu na poskytnutie peňažnej náhrady za predaný majetok vo výške, na ktorú bol žalovaný súdom prvého stupňa zaviazaný, je dôvodný.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade pohľadávka, na ktorú bol žalovaný zaviazaný v zmysle druhého výroku napadnutého rozsudku, nie je pohľadávkou proti podstate, nakoľko žalovaný by mal do podstaty vrátiť celý majetok, ktorým boli ukrátení veritelia žalobcu. Toto vrátenie by sa malo uskutočniť mimo rozvrhového uznesenia. Keďže z dôvodu predaja majetku to nie je možné, musí sa poskytnúť peňažná náhrada. Táto peňažná náhrada sa musí vrátiť mimo rozvrhového uznesenia. Tvrdenie odvolateľa o aplikácii ustanovení ZKV o rozvrhu nie je dôvodné. Pri uspokojovaní pohľadávky žalobcu v zmysle napadnutého rozsudku sa tieto ustanovenia nepoužijú a žalovaný je povinný túto peňažnú náhradu z predaného majetku zaplatiť žalobcovi mimo rozvrhového uznesenia.

Proti výroku o trovách konania podal odvolanie aj žalobca. Namietal, že súd prvého stupňa nesprávne určil výšku trov právneho zastúpenia, keď vychádzal zo skutočnosti, že konanie o odporovateľnosť právnych úkonov, ktorého súčasťou je i právo na vydanie prospechu z úkonu neúčinného, je z hľadiska výšky súdneho poplatku zo žaloby určovacím sporom s jednotnou výškou súdneho poplatku, preto aj z hľadiska určenia výšky trov právneho zastúpenia treba vychádzať z rovnakého princípu tak, že žalobcovi patrí náhrada trov konania ako v určovacom spore s neoceniteľnou hodnotou veci. Podľa žalobcu mal súd trovy právneho zastúpenia určiť z hodnoty sporu, ktorá je v tomto prípade ocenená na 16 mil. Sk. Ide o vydanie konkrétnej sumy, teda hodnota tejto časti výroku je daná.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol o náhrade trov konania podľa zásady úspechu v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. Správne tiež trovy konania vyčíslil. Predmetom konania je určenie neúčinnosti právneho podľa § 15 ods. ZKV. Hodnotu tohto práva nie je možné vyjadriť v peniazoch, aj keď súčasťou tohto práva je vrátenie majetku, o ktorý bol dlžník právnym úkonom ukrátený alebo, ak to nie je možné, vydanie peňažnej náhrady. Síce peňažná náhrada, o ktorú sa žalobca v žalobe domáha, je vyčíslená v peniazoch, ale cieľom a podstatou sporu je určenie neúčinnosti právneho úkonu, ktorí ukrátil konkurzných veriteľov dlžníka. Preto základ tarifnej odmeny za úkony právnej služby v danom konaní sa určí podľa § 13 ods. 6 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR

č. 163/2002 Z. z. a § 11 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. Odvolací súd sa stotožnil s vyčíslením trov právneho zastúpenia priznaných žalobcovi, tak ako to určil súd prvého stupňa a odvolanie žalobcu proti výroku o náhrade trov konania považuje za nedôvodné.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., podľa zásady úspechu v konaní. Odvolací súd úspešnému žalobcovi trovy odvolacieho konania nepriznal, pretože mu žiadne trovy nevznikli.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 14. decembra 2011

JUDr. Anna Marková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová